

MARIÆ BEBUDELSE

Prædiken – søndag d. 29. marts 2020 (Luk 1,46–55)

Af sognepræst Therese Solten

Forleden fik jeg en mail fra min provst. Jeg har fået en del mails på det seneste. Fra alle mine overordnede: både provst og biskop og kirkeministeriet. Fulde af vejledninger og med de nyest opdaterede retningslinjer for, hvordan vi som kirke gebærder os i denne tid, hvor så meget er uvist, uoverskueligt og uigennemskueligt. Hver dag en ny besked, der tager højde for myndighedernes seneste udmeldinger. Men det, der gjorde, at denne stak ud i den afsindige mængde af information, var kommentaren til sidst: “Mange venlige hilsner på en dag, hvor vejret står i en skærende kontrast til vældigt meget andet i situationen”.

Og dén dag var en rigtig forårsdag, med skarp sol, lun luft, fuglesang og blå himmel. Ja, virkelig et vejr i skærende kontrast til en tilværelse hvor alt er sat i bero, landet lukket ned, arbejdsmarkedet mere eller mindre gået i stå, børnene sendt hjem fra skole, alle sociale og kulturelle arrangementer aflyst, hvor der er restriktioner for selv det at begrave vore døde, og vi opfordres til at blive inde, for låst og lukket dør.

Det er meget modsætningsfyldt at alt det, vi normalt ville gøre for at hjælpe, være nærværende, yde omsorg, ja for at leve et menneskeliv, det skal vi lade være med. Vi skal tværtimod lukke ned, lukke os inde. Det er ikke alene svært, det strider imod vores naturlige instinkter og behov. For ja, det er samtidig forår og vi

mennesker længes

på kryds og på tværs og på skrå

mod sol og haver med stier

som man kan forelske sig på

og børn der trives og aldrig

skal mangle det daglige brød

Vi længes efter et sted at leve

og dø en almindelig død.

Det er Lisbeth Smedegaard Andersen, der digter sådan i anledning af Mariæ Bebudelse¹. Men tilværelsen kan så hurtigt vendes rundt. Når noget uforvarende, u-inviteret

1. *Maria snart er det forår* 100 salmer nr. 803 Lisbeth Smedegaard Andersen Mel.: Birgitte Buur. (Salmen kan høres i fuld længde på YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=LEowATFvsYo>.)

bryder ind i vores liv. Det kan være døden, det kan være sygdom, men det kan også være noget i grunden godt, et nyt jobtilbud, en kærlighedserklæring, en uventet graviditet, som vender fuldstændig op og ned på alt, hvad man gik og troede, man havde styr på. Og hvad i alverden gør man så?

Da Maria fik bud om, at hun skulle være Jesu mor, fulgte der ikke mange vejledninger eller rådgivning med fra hendes overordnede. Jo, "Frygt ikke" blev der sagt, det var den instruktion, der fulgte med, da hele hendes tilværelse med ét slog en kolbøtte. Fordi noget varigt, noget himmelsk var blevet plantet i hendes lille menneskeliv. Noget guddommeligt ville sætte sig igennem, vokse i og med hende, blive større end hende og lave om på alt, hvad hun troede og viste om livet og verden. Om kærligheden og døden. Hvad Maria så ind i, anede hun ikke. Og hvor hun sagtens kunne tænkes at ville lukke af for det, lukke ned og ikke vide af det, så gjorde hun noget helt andet:

Stillet over for det komplet uvisse greb Maria til at lovprise Gud:

"Jeg takker Gud af hele mit hjerte, jeg glæder mig over, at han er min frelser. Han har udvalgt mig, selvom jeg ingenting er værd".

Dét er Marias reaktion på den overvældende og fuldkommen uoverskuelig situation, hun er bragt i, på fordringen om at skulle rumme noget, hun ikke kan reagere overfor, som hun plejer. Hun må se et liv i øjnene, der ganske sikkert ikke bliver på de betingelser, hun selv kunne ønske.

Men i stedet for at sige "Det magter jeg ikke", siger hun "Tænk, at du, Herre, magter det! Tænkt, at du vil inddrage lille mig i din himmelske virkelighed."

Maria må lade sig blive til i lyset af en uvis fremtid. Lukke ned for alt det, hun ved og i stedet gå ud af sig selv, for at hente dét ind, som skal vokse i hende og i verden.

Det er så ulyksaligt, at vi i øjeblikket ikke kan gå hen i kirken for at holde gudstjeneste. For dén bevægelse er nemlig ligesom Marias:

Vi går ud af os selv for at gå hen i det hellige rum. Vi forlader vores hverdag, de velkendte rammer, går ud af vores cirkler og indkrogetheden i vores egen bekymring.

Vi går derhen for at møde noget andet end os selv. For at gøre os åbne for, hvad Gud vil os. For at finde en måde, en sindsstemning, et nyt mod, hvormed vi kan møde det uvisse, det, vi ikke forstår og det vi ikke kan kontrollere. For at dele glæden over livet og sorgen over alt det, der skiller os ad.

Og uanset, hvad vi kommer fra og skal tilbage til, så lovpriser vi Herren. Gemmer ordene, vi får at høre, i vores hjerte. og siger "Ja" og "Tak": "Ja, jeg vil fortsat lægge min krop og mit liv til det, som du vil byde mig. Og tak for, at du ikke lader mig alene. Tak for at uanset, hvor uoverskueligt og uigennemskueligt mit liv er for mig, så er der en fred i at tænke på, at for dig, Herre, er det soleklart, for dig er min sjæl klar og

gennembrydelig som glasset, lyset sender sine stråler igennem. Tak for dit løfte om, at i mig og i verden er der intet så usselt eller så ødelagt, at du ikke kan skabe noget nyt ud af det. Du kan altid så et frø, plante noget nyt. Af selv det goldeste landskab, den sværeste tid, kan der igen kan blive grøde.”

På denne Mariæ bebudelsesdag, hvor kirkedøren er lukket, erindres vi om vigtigheden af at lade hjertets dør stå åben. Selvom vi knap tør forlade hus og hjem i disse tider, må vi ikke blive bange for at bevæge os lidt ud af os selv.

For når livet tager en drejning, når tilværelsen vælter og vi ingen viden eller magt har at møde det uvisse med, så kan vi endnu, hvis vi tør, blive åbningen til noget himmelsk for hinanden. Noget, der er mere, end hvad vi hver især er. Og hvad vi hver især kan rumme.

For vi er allerede del af Gud rige, delagtiggjorte i Hans evige plan.

Også når vi er udfordrede.

Også når vi er prøvede.

Også når der forlanges mere af os, end vi kan magte.

Til Maria og til os lyder det derfor i dag:

*Herren er med dig
han bli'r til den yderste dag
når tvivlen lurker ved døren
og englen er fløjet herfra
han er der hver gang du ængstes
og beder for dem du har kær
han venter belyst af mørket
og våger og er dig nær.*

Amen.